

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **O. K.**, zast. Mgr. Pavlem Bednaříkem, advokátem se sídlem Bartolomějská 291/11, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 2. 2020, č. j. CPR-10637-35/ČJ-2017-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2020, č. j. 4 A 12/2020 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 2. 2020, č. j. CPR-10637-35/ČJ-2017-930310-V238 (poté, co její původní rozhodnutí ze dne 21. 9. 2017, č. j. CPR-10637-4/ČJ-2017-930310-C232, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto jako nepřipustné, bylo následně zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2019, č. j. 2 A 116/2017 - 58), zamítla žalobcem podané odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 3. 2017, č. j. KRPA-87509-16/ČJ-2017-000022-ZAM. Správní orgán prvního stupně tímto rozhodnutím uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 9. 4. 2020, č. j. 4 A 12/2020 - 23, zamítl. Zabýval se věcnými námitkami žalobce a dospěl k závěru, že nejsou důvodné a že uložení správního vyhoštění bylo namístě.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, kterou podřadil pod důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Poukazoval na to, že jeho vzdání se odvolání bylo učiněno pod nátlakem, nebyl poučen o následcích takového úkonu a nebyli vyslechnuti jím navržení svědci. Správní orgány ani městský soud se však uvedeným nátlakem nezabývaly. Správní orgán prvního stupně mu kladl

kapciózní a sugestivní otázky, což rovněž svědčí o nátlaku. Žalovaná a městský soud chybně uzavřely, že vzdání se práva na odvolání bylo platným právním jednáním, čímž mu znemožnily další obranu a uplatňování práv. Naprosto nestandardní byl i postup správního orgánu prvního stupně, u nějž celé správní řízení proběhlo v řádu několika hodin. Postup městského soudu i žalované tak stěžovateli neumožňuje případný věcný přezkum prvostupňového správního rozhodnutí.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že provedla věcný přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně a neshledala stěžovatelovy námítky důvodnými. Odkazuje proto na svoje rozhodnutí.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil naplnění formálních náležitostí kasační stížnosti. Shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Dospěl nicméně k závěru, že kasační stížnost je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., protože námítky v ní obsažené nelze podřadit pod § 103 odst. 1 s. ř. s.

[7] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[8] Ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. obsahuje typové důvody nezákonnosti rozsudku krajského soudu. Z povahy věci plyne, že tyto důvody musí směřovat proti tomuto rozsudku, tj. buď proti důvodům, které krajský soud vedly k jeho rozhodnutí, nebo proti jeho postupu v řízení o žalobě. Jiné důvody logicky nemohou vést ke zrušení napadeného rozsudku a podle citovaných ustanovení jsou nepřipustné.

[9] Žádná z námitek, které stěžovatel vznesl v kasační stížnosti, těmto kritériím nevyhovuje.

[10] Kasační stížnost je totiž až na doplněné údaje identifikující nové rozhodnutí žalované a nový rozsudek městského soudu doslova totožná s kasační stížností, kterou stěžovatel podal proti původnímu rozsudku městského soudu ze dne 1. 12. 2017, č. j. 2 A 116/2017 - 19, a které NSS vyhověl v rozsudku ze dne 1. 2. 2018, č. j. 8 Azs 6/2018 - 22, jímž rozsudek městského soudu ze dne 1. 12. 2017 zrušil. Městský soud následně, vázán právním názorem NSS, zrušil rozhodnutí žalované rozsudkem ze dne 30. 4. 2019, č. j. 2 A 116/2017 - 58. Původní rozhodnutí žalované ze dne 21. 9. 2017, kterým bylo stěžovatelovo odvolání zamítnuto jako nepřipustné (na základě podepsaného vzdání se práva na odvolání), tak bylo zrušeno a v novém rozhodnutí ze dne 3. 2. 2020 se žalovaná již podaným odvoláním i všemi námítkami v něm obsaženými věcně zabývala. Stěžovatel se však navzdory tomu i v nyní posuzované kasační stížnosti stále domáhá věcného posouzení celého případu, čehož se mu dostalo. Takové znění kasační stížnosti nelze vysvětlit jinak, než takřka doslovným zkopírováním předchozí kasační stížnosti téhož stěžovatele, ale proti zcela jinému rozsudku městského soudu přezkoumávající zcela odlišné, nemeritorní, rozhodnutí žalované. Jeho kasační stížnost se proto opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

[11] NSS přezkoumává především rozhodnutí a postup městského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí městského soudu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, bod [12], nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, bod 140.). V soudním řízení správním

pokračování

vymezuje hranice soudního přezkumu žalobce, resp. stěžovatel. Soud není povinen ani oprávněn nahrazovat jeho projev vůle, domýšlet za něj argumenty a vyhledávat na jeho místě možné vady napadeného správního či soudního rozhodnutí, není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti (viz např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[12] Městský soud ve svém rozsudku odpověděl na stěžovatelovy žalobní námitky, jedná se tedy o rozsudek přezkoumatelný, proti kterému měl stěžovatel ve své kasační stížnosti uvést konkrétní a věcné námitky. Protože tak neučinil a jeho kasační stížnost je podle svého obsahu pouhou kopií kasační stížnosti ve věci sp. zn. 8 Azs 6/2018 (včetně několika pravopisných chyb) bez jakéhokoliv vztahu k věcnému posouzení provedenému žalovanou a městským soudem po prvním zrušujícím rozsudku NSS, nemohl se NSS jeho kasační stížností zabývat a odmítl ji jako nepřipustnou v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s.

[13] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost stěžovatele je nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., Nejvyšší správní soud ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3, věty první, ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu